

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 614/17

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 23 sierpnia 2017 r.

sprawy D. A. syna R. i M. ur. (...) w W. oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 12 grudnia 2016 r. sygn. akt II K 607/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek od towarów i usług.

Sygn. akt VI Ka 614/17

## UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 23 sierpnia 2017r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 12 grudnia 2016r. został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego D. A.. Apelacja ta nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania, nakreślone w art. 7 kpk.

Wbrew wywodom apelacji nie sposób jest przyjąć, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia zasady określonej w art. 5§2 kpk. Zarzutu obrazy tego przepisu nie może skutecznie stawiać strona, podnosząc własne wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych. Jak bowiem niejednokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (min. w postanowieniu z dnia 23 września 2004 r. II KK 83/04 R-OSNKW 2004, poz. 1641- Lex nr 137362), dla oceny, czy nie została naruszona określona w tym przepisie reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez stronę, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie nie można mówić o obrazie art. 5 § 2 k.p.k., bowiem Sąd meriti dokonał stanowczych ustaleń faktycznych, dając wiarę depozycjom M. M. (2) złożonym w toku postępowania przygotowawczego, a nie oskarżonemu D. A.. Zastrzeżenia środka odwoławczego w tym zakresie mogą być zatem rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd w granicach sędziowskiej swobody

ocen wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Rzec w tym jednak, że Sąd I instancji przekonująco, z poszanowaniem zebranego materiału dowodowego wywiódł, dlaczego nie uznał za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego M. złożonych na rozprawie głównej, kiedy to zanegował on udział obu w przestępnym przedsięwzięciu. Wskazał tu Sąd w szczególności na oczywistą nieprawdomówność co do sprawdzenia dowodu rejestracyjnego pojazdu, pomimo, że bezsporne jest, iż dysponował nim właściciel, jak również brak logiki w twierdzeniu, że oskarżony ten legalnie nabył skuter bez tablic rejestracyjnych i poruszał się takim pojazdem na drodze publicznej, a także i to, że ukrył go przykrywając oponami w garażu. Oczywistą konsekwencją odmowy wiarygodności wyjaśnień z rozprawy było danie wiary depozycjom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, kiedy to obciążył współoskarżonego D. A. wyjaśniając, iż przewoził skuter należącym do niego białym samochodem dostawczym. Niezależnie już od jego oświadczenia, że A. wiedział o uzyskaniu pojazdu z przestępstwa, nader oczywiste jest, że wskazywały na to wskazane wyżej okoliczności, a to brak tablic rejestracyjnych oraz ukrycie w garażu pod oponami. M. jest spokrewniony z A., a środek odwoławczy nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające obciążenie go zarzutem czynu nie popełnionego. Przedstawiona argumentacja nie wyjaśnia też, dlaczego funkcjonariusze Policji dokonując czynności procesowych mieliby wymuszać na M. obciążenie właśnie oskarżonego A.. Stwierdzić więc należy, że poprawnie uzasadnione orzeczenie Sądu Rejonowego podlega ochronie prawa procesowego.

Nietrafny jest również alternatywny zarzut rażącej niewspółmierności kary. Nie powtarzając logicznych wywodów uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wystarczy tu tylko wskazać na nader znaczną ilość ukarań sądowych za przestępstwa umyślne, podobne do stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania. Wskazuje to, że pomimo stosunkowo młodego wieku oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną. Należało zatem orzec karę na tyle dotkliwą, by uzmysłwić mu społeczną naganność popełnionego czynu i przewartościować dotychczasową postawę życiową. Wymierzona kara oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn tego rodzaju, nie sposób zatem uznać by przekraczała stopień winy sprawcy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego uzasadnione jest ustaloną przez Sąd Rejonowy trudną sytuacją materialną oskarżonego.